

הרגל של סבתא, ששיר הנושא שלה נטוע עמוק בלבם של בני משפחת דנין, הייתה מוכנה ביום השנה השני לסבתא שרה. מדוב התרגשות למראה הרמויות שהתעוררו לחיים פצחה המשפחה בשירה ספונטנית וסוערת. לברק היה ברור שהוא יקליט אותם לפסקול של ההצגה באתר. בהמשך נפגשה המשפחה בבית אחותו של ברק, הנכדה מורית, ליום הקלטות. "זה היה יום מטורף", הוא משחזר, "עירב לפני הגעתי עם כל הציוד, וביום עצמו גנבתי כל פעם מישהו אחר להקלטות, בזמן שמורית עשתה את הראיונות לסרט שבאתר".

ההנינים, איך הם התחברו לכל הסיפור הנוסטלגי הזה?
"הם התלהבו מההקלטות ומהתוצאה, היו מאוד גאים והראו לחברים ובגן. אני חושב שיש מסתורין ברמויות, והמסך הוא קסם שמרתק ילדים גם היום", מפרש ברק. הוא נזכר שכשגולדלו הנינים (בחייה נולדו 11 נינים ונינות) סבתא לא כל כך רצתה להציג את התיאטרון, כי חששה שזה כבר ענתיקה ולא יעניין את הילדים של היום, ואז בעלה, סבא חירם, שכנע אותה לנסות בכל זאת. ההצגה התקבלה בהתלהבות גדולה".

איך הגיבה המשפחה כשהאתר עלה? "עליית האתר נהגה כחלק מאירוע משפחתי שבו חגגו לאבי יום הולדת 70. הרודים שלי איחרו בשעה, ואז הם סיפרו שהסתכלו באתר שוב ושוב, התרגשו בצורה בלתי רגילה והתקשו להתנתק מהמסך".
ומה סבתא שרה הייתה אומרת אם הייתה רואה את הצלילות באינטרנט?
"אני חושב שהיא הייתה מתרגשת, אף שהייתה בה צניעות. היא בטח הייתה אומרת שזה יותר מדי ולא צריך את כל זה. היא אולי לא הייתה מתחברת למריום האינטרנטי, אבל היא הייתה נהנית מכל התגובות. אני מקווה שאיכשהו היא רואה את זה".

הימים בציליה

את ההצגה הראשונה הכינה שרה דנין ליום ההולדת של בנה, אודי. מאז עברו 65 שנה, והנכד ברק אינטרנט, מדובבות על ידי בני המשפחה, כדי שכולם ייהנו. דמויות הקרטון הפכו לדיגיטליות, והשבוע הן יופיעו בפסטיבל תיאטרון הבובות בחולון

נגה משל

↑ הגרסה האינטרנטית שהחליפה את מסך הבד, דמויות הקרטון ומנורת השולחן

על כל מיני הופעות בכל מיני מקומות, וזה מאוד קירב את המשפחה, מתאר ברק את תהליך העבודה, "זה היה חלק מהעניין של סבתא שלי, שהיה לה חשוב לקרב בין בני המשפחה. כשמישהו היה חולה, למשל, היא הייתה מתקשרת לכולם ומבקשת שיצילו אליו וישאלו לשלומם. כשהסתכלתי אחורה על המפגשים, הבנתי שהיא הצליחה לגבש את המשפחה גם אחרי מותה".
האנימציה של "הילד החרוץ", הצגת

הצליחה הסבתא לגזור מקרטון גם רמויות כל כך עדינות ועשירות בפרטים. אתה חושב שהיא שמרה על הצלילות בקפדנות למען הדורות הבאים?
"אני לא בטוח. זה היה חלק מהאופי שלה. היא שמרה גם עבורות של הילדים שנתלו במטבח. היא לא אהבה שמציצים מאחורי הקלעים, אלא רק בסוף ההצגה - וגם זה בדחילו וברחימו. רק בשנים האחרונות היא נתנה לנינים להסתכל ולנסות בעצמם. מה שבטוח, זה לא היה שורד 65 שנה אם היא לא הייתה שומרת על זה ככה".

בבניית האתר היה חשוב לברק לשמור עד כמה שניתן על הקירבה לרמויות הקרטון המקוריות, ולכן הוא בחר להעביר אותן למדיה הדיגיטלית בעזרת שולחן אור שבנה בעצמו, במקום סתם לסרוק או להעתיק אותן. על התהליך והעבודה השחורה הוא מספר בהרחבה באתר, שעלה לאוויר בינואר השנה - בריוק כשמלאו 65 שנה לרוד אודי, שבעבורו נגזרו הצלילות במקור. תהליך העבודה על האתר יצר קרבה בין בני המשפחה המורחבת, שהצלילות היו תמיד עבורם חוויה תרבותית מלכדת. "במפגשים המשפחתיים עלו הדבה סיפורים על סבתא,

הזיכרון הראשון לסבתא שרה, הכריזו ברק דנין, העוסק ביומיום בעיצוב ובאפיון ממשקי משתמש, על בניית אתר הצלילות. "למ דתי אז אנימציה", הוא נזכר, "ולקראת יום השנה התחלתי להסתכל על אתרי תיאטרון צלליות באינטרנט, וחשבתי לעצמי למה בעצם לא לעשות את זה ברשת. היה כזה אתגר עיצובי ותכנותי שמתקשר לעי סוק שלי, ורציתי גם להתנסות בהעברת חוויה משפחתית חמה במדיום קר".

↑ סבתא שרה. חשבה שאת דור הנינים זה לא יעניין

את היום שבו פתח יחד עם בן רודו את מעטפת הנייר החמות שבה נארו הצלילות בסדר מופתי, לצד הטקסטים שהודפסו במכונת הכתיבה של סבא, ברק לא שוכח. "זה היה רגע מרגש. סבתא אף פעם לא הרשתה לאף אחד לגעת בחומרים, זה היה קודש הקודשים. הכול היה ארוז עם מהרקים בתוך ניילונים, והרמויות היו מסודרות לפי סדר ההצגה, כשהיה כתוב בריוק מי זה מי באיזה מערכה הוא משתתף". בני הרודים לא יכלו שלא להתפעל איך

כשסבתא

אורי בן השמונה הפקת יום הולדת מקורית, היא בודאי לא העלתה על דעתה של 65 שנה אחרי יכבב תיאטרון הצלילות שלה בפסטיבל הבינלאומי לתיאטרון בובות בחולון. היא גם בטח לא חשבה שדמויות הקרטון שגזרה בקפדנות והדיקה בנייד רבך יזכו לאחר מותה לחיי נצח באתר אינטרנט מושקע שבנה לזכרה אחד מנכדיה, ברק דנין. "הצלילות של סבתא", כפי שהשתרש המושג בהיסטוריה של משפחת דנין, הפכו כרבות השנים למסורת משפחתית מפוארת שעליה גדלו שלושה דורות. מתברר שגם הנינים, ילידי שנות ה-2000 המורגלים בגיי רויים דיגיטליים מהירים, ישבו מהופנטים מול הפלא המרצד שהופעל על ידי הסבתא בעזרת מסך עם וילון בד פשוט, מגורת שר לחץ, רמויות קרטון מחוברות לחוטי ברזל וכמובן סבא חירם, שעמד לצידה ושד. שרה דנין נפטרה לפני כשלוש שנים בגיל 92. מאז הילדים כבר לא רצים אל מאחורי המסך כדי לראות איך היא עושה את הקסם, אך תיאטרון הצלילות, שבו שזורים כל כך הרבה זיכרונות, לא מת עימה. בזכות אתר האינטרנט, המציג את הסיפורים והשירים

המקוריים באנימציה ממוחשבת - הרווחה המשפחה תיעוד נדיר שישמר לדורות. "מעבר לשימור המסורת המשפחתית", מסביר ברק את המניע למפעל ההנצחה, "הרבר שרחף אותי לעשייה היה הידיעה שסבתא עשתה משהו מיוחד שלא היה מוכר כבתים רבים, ורציתי שאחרים יחו את זה. זה משהו ממני אליה וממני אל העולם".
מאתר שהצלילות - חמישה סיפורי אנימציה מדובבים על ידי בני המשפחה - מוצגים ברשת, מבוגרים וילדים מכל העולם יכולים היום להתפעל על מהיצריות של הסבתא. מאז עלייתו לאוויר ביקרו באתר כבר אלפי גולשים, וברק מעיד שהוא מקבל המון תגובות נרגשות. "מישהו כתב לי שדרך האתר הוא גילה שגם סבתא שלו עשתה תיאטרון צלליות, ומשפחה אחרת יצרה תיאטרון צלליות עם הערכה שניתנת להורדה באתר, וכתבה לי שבזכותה הם הפכו לסלבים בגן הילדים".
הכול התחיל כשבאופן לא צפוי, ביום

ההצגה חוזרת הזמנות לחזות בפלא בחולון

הנכד ברק דנין, ניתן לראות את הסבתא מציגה את הצלילות בסרטון וידיאו שצולם בשנת 2000. באתר אפשר לצפות בסיופי הצלילות באנימציה ממוחשבת (מומלץ לצפות עם ילדים), לקרוא על אודות חייה של סבתא שרה וגם להבין איך נוצר האתר ואיך הועברו דמויות הקרטון למדיה הדיגיטלית. כ-22:25 ביולי, במסגרת הפסטיבל הבינלאומי ה-12 לתיאטרון בובות בחולון, יחפכו הצלילות לתצוגה דיגיטלית אינטראקטיבית בתערוכה מיוחדת לפסטיבל. לפרטים נוספים, www.tzliat.com

תיאטרון הצלילות של שרה דנין הוצג לראשונה ביום ההולדת השמיני של בנה אודי. מאז נוספו סיפורים ורמויות שהכינה הסבתא בעבודת יד ("יש לי קן מגבעולים", "מגילת אסתר", "נרקיס מלך הביצה", "הילד החרוץ"), והצלילות הוצגו בימי ההולדת של הילדים, הנכדים והנינים ובאירועים מיוחדים. הצגת הצלילות האחרונה הייתה בינואר 2005, באולם המד רכזי בריוק המוגן הוד ירושלים, שם התגוררו הסבא והסבתא כעשור האחרון לחייהם. באתר "תיאטרון הצלילות של סבתא שרה", שבנה